

Συγκλονιστική μαρτυρία: Με έπαιρναν μωρό στα 14 μου οι Τούρκοι και με βίαζαν κάθε νύκτα, για μήνες

Επιστήμες, Τέχνες & Πολιτισμός / Ιστορία, Αρχαιολογία, Παλαιογραφία, Στρατιωτικά & Εθνικά θέματα / Κοινωνιολογικά (κοινωνική πρόνοια & οικογενειακά θέματα)

«Εφευγε ο ένας κι ερχόταν άλλος κι εγώ να αιμορραγώ, να παρακαλώ τον Θεό να με βοηθήσει, να φωνάζω, ένα μωρό δεκατεσσάρων χρόνων. Εκαναν το κέφι τους και μας έπαιρναν πίσω».

Πέρασαν 48 ολόκληρα χρόνια από το μαύρο εκείνο καλοκαίρι του '74. Η Μ... από μια περιοχή της Αμμοχώστου ήταν τότε 14 χρονών όταν υπέστη την κτηνωδία των τούρκων στρατιωτών που τη βίασαν.

Ζούσε ανέμελα στο χωριό

Σήμερα, 62 ετών, η Μ... αναφέρει ότι εκείνο το καλοκαίρι τής μαύρισε για πάντα την ψυχή και την προοπτική της ζωής της.

Κορίτσι, τότε, ζούσε ανέμελα στο χωριό του και έκανε όνειρα για το μέλλον. Ονειρα που ποδοπατήθηκαν και χάραξαν με μαύρα χρώματα τη μετέπειτα ζωή της. Ωριμη γυναίκα, σήμερα, δηλώνει πως ό,τι πέρασε στα χέρια των Τούρκων, το βιώνει κάθε μέρα όλα αυτά τα χρόνια.

«Μπορεί τα χρόνια να πέρασαν αλλά ό,τι δεινοπάθησα στα χέρια των Τούρκων, το ζω κάθε στιγμή της ζωής μου. Στον ύπνο και στον ξύπνιο μου. Ενας ολοζώντανος εφιάλτης που με κατατρέχει παντού, τραύματα αθεράπευτα», λέει με λυγμούς.

Μιλά σιγά και χαμηλόφωνα με δάκρυα στα μάτια γιατί δεν θέλει να την ακούσει κανένας. «Κανένας από την οικογένειά μου εκτός από τη μητέρα μου, που πέθανε, δεν ξέρει για τους βιασμούς. Το κράτησα καλά κρυμμένο και θα το πάρω στον τάφο μου. Είναι κάτι που με γεμίζει με ντροπή», εξομολογείται.

«Ηθελα πολλή αγάπη και κατανόηση»

Ερχόμενη στις ελεύθερες περιοχές, σε ηλικία 16 χρονών αρραβωνιάζεται με συνοικέσιο και παντρεύεται ύστερα από δύο χρόνια. Αποκτά τρία παιδιά, δύο γιους και μια κόρη. «Ηθελα πολλή αγάπη και κατανόηση από τον άνδρα μου, πράγματα που δεν βρήκα. Είχαμε διαφορές, χωρίσαμε στο τέλος», σημειώνει.

Τα παιδιά τής έδωσαν το κίνητρο να ζει, να αγωνίζεται και να παλεύει για να τα μεγαλώσει: «Ηθελα να τους δώσω ό,τι χρειάζονται για να είναι ευτυχισμένα. Δούλεψα σκληρά σε χίλιες δουλειές για να τα μεγαλώσω, να τα σπουδάσω, να τα κάνω ανθρώπους χρήσιμους στην κοινωνία. Τα παιδιά μου ήταν η μόνη χαρά που είχα στη ζωή».

Σήμερα, απολαμβάνει τους καρπούς των κόπων της. Τα παιδιά της είναι όλα αποκαταστημένα κι' έχει και δύο εγγόνια που την αγαπούν πολύ.

«Χαίρομαι να βλέπω όλη την οικογένεια να έρχεται στο σπίτι, τώρα που έμεινα μόνη μου, τα εγγόνια μου να με αγκαλιάζουν και να με φιλούν. Νιώθω ότι κάτι κατάφερα στη ζωή μου. Τους μεγάλωσα και τώρα ζουν ευτυχισμένοι τη ζωή τους. Δεν θέλω να τους συμβεί τίποτα κακό», λέει.

Σε όλα αυτά τα χρόνια που πέρασαν, προσπάθησε να παραμερίσει τα δικά της βιώματα και τις ψυχολογικές συνέπειες που είχαν, βρίσκοντας τη δύναμη να δώσει

αγάπη στα παιδιά της αλλά και στους γύρω της, ελαφρύνοντας το βάρος που έχει στην ψυχή της.

Στο πρόσωπό της έχει μια θλίψη

Ενα βάρος ασήκωτο, εξομολογείται, που κατάφερε μερικώς να το ξεπεράσει βρίσκοντας καταφύγιο στον Θεό. «Επρεπε να πιαστώ από κάπου. Κανένας δεν ήξερε τι πέρασα, να του μιλήσω, να τα βγάλω από μέσα μου. Στράφηκα στον Θεό και στην Παναγία, που με βοήθησαν να σταθώ στα πόδια μου. Τους έχω δίπλα μου, μέρα και νύχτα. Με βοήθησαν να μεγαλώσω τα παιδιά μου, να ζήσω».

Η πορεία της στα χρόνια που πέρασαν ήταν δύσκολη. Το αποτύπωμα του χρόνου και των δυσκολιών είναι έντονα χαραγμένο στο πρόσωπό της που έχει μια θλίψη.

Σήμερα δεν εργάζεται πλέον. Προέχει η υγεία της για την οποία δίνει μάχη. «Εχω τα παιδιά μου κοντά μου και αυτό μου δίνει δύναμη. Μαζί τους, όλα μπορώ να τα ξεπεράσω», λέει.

Λυπάται που δεν έτυχε της ανάλογης μόρφωσης ώστε να έχει μια καλύτερη ζωή. Ήταν άλλωστε η περίοδος μετά τους βιασμούς και τον ξεριζωμό και τα δυσβάστακτα οικονομικά της οικογένειας που δεν της έδωσαν τη δυνατότητα να συνεχίσει τις σπουδές της όπως θα ήθελε.

Δύσκολη η επιβίωση

Η οικονομική επιβίωση αυτής και των παιδιών της όλα αυτά τα χρόνια ήταν

δύσκολη. Δούλεψε σκληρά, αλλάζοντας απανωτές δουλειές για να τα καταφέρει.

Εδώ και τρία χρόνια παίρνει και ένα επιπλέον επίδομα που εγκρίθηκε από την κυβέρνηση για τις γυναίκες-θύματα βιασμών της εισβολής.

Μιλώντας μαζί της, μου αναφέρει ότι κάθε καλοκαίρι, η επέτειος της εισβολής της βάζει μαχαίρι στην καρδιά. «Όλα ξυπνούν μέσα μου, κλαίω, βασανίζομαι. Ξαναζώ εκείνες τις φρικτές στιγμές και μαυρίζει η ψυχή μου. Είναι ένας εφιάλτης που δεν τελειώνει ποτέ».

Σιωπά για λίγο και τα δάκρυα τρέχουν ποτάμι από τα μάτια της. Θυμάται.

«Ο πατέρας μου ήταν κτηνοτρόφος και δεν ήθελε να εγκαταλείψει τα ζώα του όταν ξέσπασε το κακό, κι έτσι μείναμε όλη η οικογένεια εγκλωβισμένη.

Βγήκαμε στα περιβόλια, έξω από το χωριό. Ημασταν εκεί κάπου εκατό άτομα, τέσσερις ημέρες κρυμμένοι. Η νύκτα γινόταν μέρα. Εριχναν φωτοβολίδες κι ήξεραν ότι ήμασταν κρυμμένοι.

«Έκαναν το κέφι τους και μας έπαιρναν πίσω»

»Ακούγαμε τα τανκς στον δρόμο που πηγαινοέρχονταν ασταμάτητα. Μας έριξαν φυλλάδια από ελικόπτερο, με τη μισή Κύπρο ζωγραφισμένη άσπρη και την άλλη μισή κόκκινη και μας έλεγαν να παραδοθούμε, αλλιώς θα μας σκοτώσουν.

»Μπήκαμε στο χωριό με τα χέρια ψηλά. Βλέπαμε ανθρώπους σκοτωμένους στον δρόμο. Μας μάζεψαν στην αυλή του σχολείου. Μας τραβούσαν απ' εδώ και απ'

εκεί. Ξεχώρισαν άνδρες από γυναίκες, μωρά, τους ηλικιωμένους άνω των εξήντα τους έβαλαν σε αίθουσες σχολείου. Σε δύο φορτηγά φόρτωσαν αιχμαλώτους. Τον πατέρα μου τον πήραν αιχμάλωτο.

»Εμένα, τη μητέρα μου και την αδελφή μου έξι χρόνων, με άλλες γυναίκες, μας πήραν στα τελευταία σπίτια του χωριού. Από την πρώτη νύκτα ήρθαν να μας μετρήσουν. Επιάσαν με εμένα κι άλλες κορούδες και μας πήραν μέσα στα χωράφια θεοσκοτεινά. Με τραβούσε η μάνα μου αλλά την κτυπούσαν με το κοντάκι.

»Με τράβηξαν με το ζόρι, έξω μακριά. Εφευγε ο ένας κι ερχόταν άλλος κι εγώ να αιμορραγώ, να παρακαλώ τον Θεό να με βοηθήσει, να φωνάζω, ένα μωρό δεκατεσσάρων χρόνων. Εκαναν το κέφι τους και μας έπαιρναν πίσω. Ακουγα τις γυναίκες που σκέφτονταν να αφήσουν το γκάζι της κουζίνας ανοικτό για να αυτοκτονήσουμε, να γλυτώσουμε από αυτό το μαρτύριο.

«Να φωνάζεις, να σε καίνε με τα τσιγάρα»

»Κάθε νύκτα τα ίδια πράγματα. Κρυβόμαστε στο πατάρι του σπιτιού, αλλά μας έβρισκαν και μας τραβούσαν από τα μαλλιά. Συνέχισε αυτή η φρίκη μέχρι δύο-τρεις μήνες. Να πιάνεις με βάρβαρο τρόπο μια κορούδα, να την παίρνεις στα χωράφια, να έρχεται ο ένας και ο άλλος, να γελούν μεταξύ τους και να τους βλέπεις, να φωνάζεις, να σε καίνε με τα τσιγάρα. Τα χέρια μου είναι σημαδεμένα από τα τσιγάρα τους που τα έσβηναν πάνω μου».

Συγγενείς αγνοουμένων με τις φωτογραφίες τους...

Ομως τώρα έχεις τα παιδιά σου, τα εγγόνια σου που σε κάνουν ευτυχισμένη, της αναφέρω, για να αλλάξω κλίμα στην έντονη φόρτιση συναισθημάτων.

«Ναι, αυτή ήταν η μόνη χαρά που είχα στη ζωή μου. Θέλω να είναι πάντα ευτυχισμένοι, να μην τους συμβεί τίποτα κακό στη ζωή τους, κι εγώ θα διαβώ ήρεμα μαζί τους. Δεν θέλω τίποτα άλλο από τη ζωή», λέει, σκουπίζοντας τα δάκρυά της.

Πηγή: ΚΥΠΕ